

I RUINEN

Av Andreas Kuusinen

Genom hungerns smärtor log Tom för sig själv. Gallerian Nian hade rea idag. Hundra procent. Han var dessutom den enda kunden. Det var perfekt för han behövde mat och kängor om han skulle kunna fortsätta sin resa. Han gick försiktigt längs den breda korridoren omgiven av krossade eller spruckna skyltfönster. Efter alla dessa år var han dock van och visste efter en snabb överblick vilka butiker som var värda att plundra och vilka som det var bäst att lämna. Luktade det förhållandevis rent kunde man kika. Luktade det död så gick man vidare såvida man inte hittade ett lik som inte blivit rensat på allt av värde ännu. Tom var van vid lik. Under de senaste åren så hade nog de flesta människor han träffat varit just av den sorten. Han ville inte bli som dem. Han föredrog att överleva. Inte för att han trodde att hoppet var något för någon ensam själ i världen att lita på. Under sina tio år på vandring så hade han endast sett en sak. Den forna världens död och civilisationens borttynande.

Egentligen så skulle Tom aldrig ha velat sätta sin fot här i ruinerna av det som en gång var Gävle centrum, men hungern drev honom till det. Efter Kollapsen hade de städer som inte jämnats med marken snabbt övergetts. Resultatet blev att medan småstäderna blivit tömda av plundrare så kunde det fortfarande finnas mat och annan utrustning härinne i stadens övergivna butiker och eftersom han ville överleva även i en värld som dog och sakta men säkert blev sämre så stod han ut med minnena ruinerna av Drottninggatan frammanade ur hans inre. Efter en timmes finkammande av Nian så hade det leende han till en början känt förvandlats till något oigenkännligt. Det fanns ingenting härinne. Det fanns ingenting! *Inte ett endaste skit förutom bråte och krigsdamm!* Vandringen till Gävle ifrån det lilla kollektivet av överlevare vid Dalälven som han blivit ivägjagad ifrån hade kostat honom hans sista krafter. Nu skulle han kunna äta precis allt utom sparris.

Han lämnade köpcentret och stegade ut på Drottninggatans uppbrutna gatstenar igen. Han såg sig omkring över Stora torget och suckade. Om man kunde äta vandaliserade bilar, en biosalong som rasat in efter vad som såg ut som en granatattack och döda växter så skulle han klara sig fint. Allt var dött. Det fanns inte en växt, inte en endaste blomma. Han drog fingrarna genom sitt blonda smutsiga hår som för att tänka ut en plan... men det blev bara till att dra fingrarna genom håret. Planen kom inte.

Plötsligt hördes ett skarpt ljud inifrån en av butikerna på andra sidan gatan. Tom ryckte till och spejade in på det gamla Apoteket. En skepnad syntes där inne. Han drog så tyst som möjligt sin Glock 17, som han stulit ifrån en död polis under upploppen i Stockholm 2019, och utförde närmast rituellt den sedvanliga mantelrörelsen och höjde pistolen mot skepnaden. Något måste dock ha röjt honom för skepnaden stannade upp där inne, såg ut genom fönstret och slängde sig sedan ner på golvet. Tom fortsatte dock att hålla pistolen höjd. Några ögonblicks tystnad följde innan dörren till Apoteket med ens for upp och en man rusade ut därifrån med sin ryggsäck fladdrandes bakom sig. Tom tvekade inte utan avlossade ett välriktat skott som träffade den flyende mannen i bakhuvudet. Mannen föll och var död innan han träffade gatstenarna. Tom såg upp och noterade att dåligt väder var på väg in över staden ifrån Östersjön och bestämde sig för att skynda på. Han gick fram till mannen, satte sig på huk och började muddra honom. Äntligen hade han fått lite tur här i denna helveteshåla och funnit en man med en välfylld ryggsäck.

Vissa naiva stackare skulle kanske fortfarande hävda att han mördade en oskyldig människa, att han begick ett brott och att han agerade omoraliskt. Vad kunde man säga om det resonemanget? Moral hörde civilisationen till och civilisationen existerade inte längre. 2019 upphörde Sverige i praktiken att existera som stat och då dog all rättskipning. Den enda lag som fanns kvar i detta vilda land var den starkes rätt. Den som var mest brutal och inte litade på någon annan var den som överlevde. Han var en av överlevarna. Några miljoner andra svenskar kunde inte säga samma sak.

Vad spelade mannens död dessutom för roll? Inom några årtionden skulle ändå de sista av det tredje världskrigets överlevande ha dött till följd av svält, nya strider mellan lokala krigsherrar och strålningsskador. Det fanns inget hopp om återvändo för mänskligheten till civilisationen. Att visa nåd

mot främlingar gav honom inget utan skulle bara kosta honom hans eget liv. Genom denne mans död och hans fullpackade ryggsäck skulle han åtminstone få äta sig mätt.

Det var åtminstone vad han hade trott. När han slet upp mannens ryggsäck så upptäckte han till sin fasa att det avskummet bara hade böcker. *Vem fan bar omkring på böcker nuförtiden?* I ren ilska började han skrika och riva ut sidorna ur böckerna. Vad kunde Shakespeare, Strindberg och Moberg möjligen ha att lära en överlevare i den andra efterkrigstiden? Under ruset av ilska upptäckte han dock en liten vit burk på botten av ryggsäcken. Han hejdade sig och tog upp burken. Det stod "penicillin" med svart text på den. Han skrattade för sig själv och tänkte att de där pillren kunde vara bra att ha om han råkade ut för matförgiftning. Enda kruxet var såklart att man behöver mat för att råka ut för matförgiftning. Han stoppade ändå ner burken i sin egen ryggsäck och lämnade den döde mannen för att dra vidare.

Vädret blev snabbt sämre i takt med att Tom blev allt tröttare. Trots fortsatt letande i de övriga butikerna i stadskärnan fann han ingenting av värde. Han hittade inte ens ett knippe sparris. Han hade kunnat äta det. Han kom fram till den gamla raserade järnvägsstationen och slog sig ned mot en gammal omkullvält digital informationsskylt. Gävle centralstation sprängdes i slutet av 2018 när regeringens soldater understödd av Nato-trupper anlände via tåg till Gävle för att slå ned en lokal högerextrem milisgrupp som sökte ta den lokala makten i staden efter att kriget och massvälten drivit Sverige till undergångens rand. Milisgruppen sprängde dock tågen med soldater i luften och två månader senare föll regeringen. Han kom ihåg det för han var en av få överlevande soldater på tåget. Efter det deserterade han och blev en ensam vandrare i vildmarken. Nu var dock hans tid kommen. *Han skulle dö.*

Medan regnet började falla över honom såg han upp mot stationen och tänkte att det var passande att han nu skulle dö där och dö av svält dessutom. Den man han var idag hade skapats på centralstationen tio år tidigare på grund av just desperata mäns svält. Ja, vad var det för man han var idag? Medan han såg upp mot de mörkblå molnen började tankarna och känslorna virvla upp inom honom. Han hade alltid sett sig som en överlevare. Han hade levt i nuet och aldrig blickat bakåt. Men vem var han egentligen? Han tänkte på tiden innan kriget. Han hade studerat till civilingenjör på den tiden. Han ville konstruera och bygga. Men han mindes också undantagslagarna och tvångsinkallningarna. Han mindes hur hans ideal hade dött när han blev beordrad att använda sina kunskaper till att dekonstruera och förstöra istället.

Åh... om han bara kunde få en ny chans... att konstruera... att bygga.

Hans dödsfunderingar avbröts med ens av ett ras i närheten. Han såg upp och såg en kvinna se på honom ifrån den gamla Ica-butiken mitt emot honom. Hungern gjorde hans tankar långsammare än vanligt men han lyckades ändå få upp sin Glock 17 och rikta den mot henne. Hon reagerade knappt utan satt bara stilla i dörröppningen. *Det här är min sista chans, döda henne!* Hans tankar hade med ens återgått till sitt normaltillstånd av brutalitet igen. Han lyckades resa på sig och stega mot henne med pistolen höjd. Han nådde fram till henne och såg på henne. Hon var blek och troligen sjuk. Hon skulle dö i vilket fall som helst. Han höll fingret på avtryckaren... men han sköt inte.

Tankarna gick på högvarv. Han visste att hon skulle rädda hans liv och att hon själv skulle dö. Han tvekade dock. Var det inte en ny chans han ville ha? Tog han hennes liv så skulle den chansen vara borta för all framtid. Hon hade en ryggsäck bredvid sig. Fast han var hungrig till den grad att han skulle kunna äta henne. Han skulle skjuta henne... trodde han. Var vi inte alla döda redan i vilket fall som helst? Det fanns inget hopp.

Han fattade sitt beslut och gjorde sig reda att skjuta henne när något fångade hans blick. Något blått i sprickan mellan två gatstenar. En blåsippa. Han såg som förstenad på den. En levande växt! Han trodde att krigets förintande vapen hade dödat all skönhet i världen. Den lilla blommans skönhet

fyllde honom med känslor. Känslor som ingav en värme han inte känt på tio år. Blåsipporna hade återvänt. *De hade återvänt!*

Han såg på kvinnan och sänkte pistolen. Han log istället åt henne och insåg med ens en sak. Skulle han dö så skulle han dö som den man han en gång var. En man som konstruerade. Han grävde i sin egen ryggsäck och fick fram burken med penicillin. Han räckte den åt henne. Hennes blick gick ifrån matta av feber och dödsångest till förvåning. Hon tog emot den lilla burken. Tom föll med ens ihop bredvid henne och såg upp på himlen. Trots att han skulle dö så kände han att han nu var mer levande än han någonsin varit när han försökt överleva. Att överleva var definitivt inte samma sak som att verkligen leva. Kvinnan ryckte honom i armen och han vände huvudet mot henne. Hon såg på honom ett leende och räckte över sin egen ryggsäck. Han tog förvånat emot den och tittade i den. Hans nästa tanke var att det nog fanns en Gud trots den grymma värld han fram till nu hade levt i. *Den var fylld med mat!*

Han såg på henne och hon nickade. Han skulle leva. Han såg på henne och noterade hur vacker hon var. Vem vet, han hade kanske till och med funnit någon att leva med.

Det fanns tydligen hopp när allt kom omkring.